

Presturin á Katjaoyinni

Úti í Atlantshavi liggur Katjaoyggin. Tá sólín sær á teir hvítu jöklarnar, líkist hon einari perlu, ið skyggir, men brim harðar dagar er øðrvisi, tá er bygðarfólkið innandura. Bygðin er lítill, bert nokur fá hús.

Tann gamli presturin á oynni var deyður, og nú varð biðað í spenningi, hvør fór at taka prestastarvið eftir hann. Fólk høvdu to eitt ánlisi um, at abbasonur gamla prests fór at fáa starvið.

Men myndugleikarnir vóru treiskir. Teir vildu annað, og bygðarfólkið fóru at spyrja seg sjálvi, um júst teir vóru teir røttu at seta nýggjan prest.

Eitt mótmælisskriv varð sent við postbátinum, svar kom, men til fánýtis. Avgerðin var tikin, og nú bar ikki til at broyta. Um ein mánað ella so, skuldi nýggi presturin koma.

Hetta var ótolandi, helt bygðarfólkið. Teir hildu seg kunna alt, men nei! Gamani tann nýggi presturin kundi kanska sleppa at siggja seg um á oynni, men heldur ikki meir. Tað skuldi ongin bliðskapur sýnast honum. Í kirkjuna slapp hann so ikki!

Ein illveðursdag kom tann nýggi presturin. Onki ilt sást á manninum, heldur tvørtur-

ímóti, men hann fekk ringa móttøku.

»Far burtur hiðani,« røpaðu bygðarfólkini, ið vóru komin á bryggjuna. »Vit hava ikki sent boð eftir tær,« søgdu tey.

Presturin gjordist, sum rímlígt var, illa við. Hann bert hugdi. Um síður kom tað frá honum: »Nei eg fari ikki, Gud hevur sent meg higar, og eg lýði boð Harra míns!«

Um kvøldið fór presturin í stovuna á prestagardinum. Hugsaði og hugsaði. Viðhvørt kom ein slikur ótti á hann, at hann tveitti seg fram á borðið. Arbeidskonan á presta garðinum hevði ætlað sær at fara, nú tann gamli presturin var deyður, men nýggi prestur segði, at hon mátti verða, í øllum forom eina tíð enn.

Presturin reistist og fór út í dýrnar. Uttanfyri leikaði veðrið.

Knappliga helt hann seg hoyra neyðarróp. »Eitt skip er farið á land,« Hann skundaði sær oman í fjørna — og

rett var — eitt skip hevði siglt á land, og nú gjordu menn seg til at bjarga tí, ið bjargast kundi. Presturin royndi at hjálpa til, men ongin gav honum ans. Nakrar tímar seinni eydnaðist tað at bjarga

monnum á skipinum á land í øllum góðum.

Tá bjargingararbeiðið var liðugt fór keypmaðurin yvir at prestinum »Tygum vóru djarvur,« segði hann. Hann ætlaði at siga meira, men fekk seg ikki til tað.

Presturin fór nú til hús, glaður í sinni. Nú átti hann at gera seg til vins við bygðarfólkið.

Morgunin eftir var sama lagið. Ongin legði í at siga nakað við prestin, konufólkini somuleiðis.

Hvat mundi fara at henda hugsaði hann. Hvi ringdi kirkjuklokkan ikki, hetta var undarligt. Var hann farin ov tíðliga heimanifrá.

Tá hann var komin inn um kirkjugarðsgrindina, sá hann, at kirkjuhurðin var læst. Prestur hugdi niðurfyri seg, snúði sær á, og fór.

Hann fór ikki til hús, men settist á bóin at hugsa, sum hann var vanur at gera, tá nakað gekk honum ímóti.

Hvat var at gera? Hetta fór ikki at bera til.

Hann hevði ikki skrivað nakra prædiku í dag, tað gjørdi so onki.

Hann kundi syngja. Prestur settist at blaða í sálmaðókini

og fór at syngja. Uttan at varnast tað, vóru flestu av bygðarfólkunum rundan um hann. Presturin smiltist og helt fram við at syngja.

Henda lóta verður seint gloymd, hugsaðu bygðarfólkini, og tann nýggi presturin varð verandi á oynni.

Eitt ár seinni, giftist hann — við Ingegerd, dóttir keypmannin, ið hevði talað so vakurt, tá skipið fór á land á sinni.

Umsett eftir

Magleby Sørensen.

JÓLINI

TEIR gomlu hildu jól, tí nú vistu teir, at vetrarmyrkrið so spakuliga fór at letta, og ríkar vónir vóru um ljósari tíðir. Her var nakað at hátíðarhalda og fróa seg yvir.

NÚ HAVA jólini annað innihald. Vit hátíðarhalda Kristi føðing og minnst hin mikla boðskapin: »Friður á foldum og í menniskjum góður tokki.«

AV SONNUM glógvandi og dýrmett mál at minnst og hátíðarhalda: Ljósari tíðir og friður á foldum. Men tíverri, síðan teir í fortíð fóru at hátíðarhalda ljóskomuna aftaná sölstoður og nýggjari tíð friðarboðskapin, hevur tað verið so sum so við teimum ljósari tíðunum, og tey árinu — bæði í fortíð og nútíð — við friði á foldum, tey eru skjótt tald.

MANNAÆTTIN hevur litið lært av fortíðini, og friðarboðskapurin verður litið virdur, tí eingin av teimum, ið nú eru í sínum bestu manndómsárum, kunnu minnst aftur á eitt einasta ár við friði um allan heimin.

VÓNIRNAR millum manna eru kortini tær somu — eisini hesi jólini — at tað má, hóast kríggisdubbing, ið heiminur ongantíð áður hevur sæd makn til, og tung og hóttandi kríggsskýggi, eydnaðist at skapa frið á foldum og ljósari tíðir, so tað av sonnum unnist mannaættini at halda

GLEÐILIG JÓL

Framhald frá 1. síðu (1)

mark og felagsskapurin skyldu til at fara undir nýggjar samráðingar um broytur treytir fyri Føroyar — innan fyri ella uttan fyri limaskap.

Eftir minum tykki ber illa til at standa meira óheftur, og tygum, D. P. Danielsen, vita eisini sum logfrøðingur, at hetta upp á forhend at taka støðu ímóti limaskapi eisini heftir og gevur avmarkaðar møguleikar, ið hvussu so er, gevur tað onga góða samráðingarpólitión.

Landsstýrið hevur ongan avgerðarrætt tikið frá fólkunum; landsstýrið hevur útvegað treytirnar, sum verða lagdar fyri tingið. Tingið fer at viðgera tær, og tá hvørki ein tingsamtykt ella ein folkaatkvøða í lótu kann broyta treytirnar, kann tingið einans taka tær til eftirtektar sum veruleikan á tí, sum EEC býður okkum, og síðan biða eftir, hvør stóðan kann verða sum uttan fyri standandi.

Tygum vita D. P. Danielsen, at harvið hava hvørki tingið ella landsstýrið tikið støðu fyri limaskapi. Men tingið kemur at taka støðu, og tingmenn hava boðað frá, at avgerð tingsins skal til folkaatkvøðu, um æðlan tingsins er limaskapur.

Eg dugi tí ikki at skilja, hvi tygum siga, at sjálvavgerðarrættur fólksins við hesum samráðingarusliði er fokin.

Avgerðin um EEC skal takast einaferð í tíðarskeiðinum frá 1. januar 1972 til 31. desember 1975.

Nær tað verður, gera lögtingið og landsstýrið av, og ikki folkafulkingini ímóti EEC.

Í landi okkara er tað so, at tú kanst gera so nógvar folkafulkingar, tú vilt, og skriva øll tey mótmælisskriv, tú vilt, tað er demokratiskur rættur tín, men tað eru kortini tey folkaavvaldu umboðini, sum skulu taka avgerðirnar.

At tygum, D. P. Danielsen, meina nakað annað, tað vita vit. Tann hátturin, sum atkvøtt varð við um hetta mótmælisskriv, sigur eitt síndur um ta virðing fyri folkaræði, sum er galdandi innan fyri folkafulkingina.

Tað var eingin, sum atkvøddi fyri, og eingin, sum atkvøddi ímóti. Soleiðis varð hetta mótmælisskriv samtykt.

Harra D. P. Danielsen halda tygum, tað hevði verið rett av mer at latið slíkt mótmæli gingið fram um tingsins samtykt?

Vóni, at hetta svar mítt sissar tygum harra Danielsen og ynski tygum gleðilig jól.

Tórshavn, 21. des. 1971.

Atli Dam.

FØROYA MOTORPASSARAFELAG

ynskir øllum limum sínum eini gleðilig jól og eitt eydnuríkt nýár.

